

ԿՈՐ ԳԱՅ ԳԱՐՈՒՆ

Կու գայ գարունը նորէն, մեղմի՛կ, անո՛յւ ժպիտով,
 Իր գայուսէն կը խայտան դա՛ւս ու անժառ, լեռ ու ծով.
 Կու գայ գարունը խինդով, ծափով, վիճով, ծաղիկով,
 Ցուրտ մահէն ետք նոր կեանքի արեւափառ պատգամով:

Կու գայ գարունը երգով, ալիակերպիչ իր ոյժով.
 Հին երազներ, տեսիլներ, քափուն իղձեր քողովուած,
 Իր սրինգէն կը յառնեն, մեզ կը զինեն նոր յոյսով.
 Ծերեր նոյնիսկ, հիւանդներ՝ ժամանակէն հարուածուած,
 Կեանքին հետ վառ, նորոգուող, ա՛լ կը կնկեն նոր դաշինք.
 Մահը նահանջն իր կ'ապրի հոգիին մէջ ամենուն.
 Վարը՝ երկիրն՝ նախօրէն գորգ, վերը՝ կապոյտ է երկինքն:

Օ՛, մտածումը դաժան, ուր գարնան շունչը բեղուն
 Զկարենայ ծաղկեցնել ո՛չ մէկ երազ ինձմէ ներս,
 Պատկերին դէմ այս յուզիչ՝ ի՞նչպէս զսպեմ արցունքներս:

ԵՆՔ ՆԱԺԱՆԱԶՈՒՄ

Կը կարծէի ես երբեմն թէ քիչ մեղքեր ունէի,
 Մեղքեր՝ թեթեւ, աննշան, մեղքեր՝ դիւրաւ քաղելի.
 Թէ քանի որ մարդասպան, գող, անհաւատ մը չէի,
 Ես մօտ էի Աստուծոյ շատերէն քաղ մ'առելի:

Ու փառացած, ինքնագոհ, յանձնապատասխան ու յախուռն,
 Զէի քաւուեր ես յանախ տարբեր մեղքի մէջ խրած
 Իմ ընկերներս ձաղկելէ, ու վէներէ կրօս, բռնոն,
 Տալէ առիթ կրօնական ելոյթներով անզգած:

Սակայն այսօր, ո՛վ Աստուած, զերթ աբեղայ նորնմայ,
 Ես ըրի ուխտ մը անձայն, ուխտ՝ քաղելու յանցանքներս,
 Երբ քաջութիւնն ունեցայ շէ՛տ նայելու սրտս ներս.

Ուր սոսկումով ես տեսայ ի՛նչ արարքներ սեւաքոյր,
 Որոնց համար զղջումի շիր մ' իսկ արցունք չունեցայ,
 Ի՞նչ է հոգիս եթէ ոչ մեղքի անօր գարշաքոյր:

Գ. ՀԱՐՏԱՐ